

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting

JU

Regeling van de Minister van Justitie houdende vaststelling van de regels aangaande het tijdelijk verlaten van de inrichting bij wijze van verlof of strafonderbreking (Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting)

24 december 1998/Nr. 733726/98/DJI

De Minister van Justitie,
Gelet op artikel 26, derde lid, van de Penitentiaire beginselenwet, en artikel 570b, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering;
Gezien het advies van de Centrale Raad voor Strafrechtstoepassing van 6 november 1998 (nr. 724485/98);

Besluit:

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1. Begripsbepalingen

In deze regeling wordt verstaan onder:
de minister: de Minister van Justitie;
wet: de Penitentiaire beginselenwet;
besluit: de Penitentiaire maatregel;
ouder: de ouder van de gedetineerde, alsmede de stiefouder, pleegouder of grootouder, voor zover deze gedurende een langere tijd de ouderrol heeft vervuld;
kind: het kind van de gedetineerde, alsmede het stiefkind, pleegkind, kind van de levenspartner of kleinkind;
broer: de broer van de gedetineerde, alsmede de halfbroer of pleegbroer;
zuster: de zuster van de gedetineerde, alsmede de halfzuster of pleegzuster;
schoonouder: de schoonouder van de gedetineerde, alsmede de ouder van de levenspartner;
levenspartner: de echtgenoot van de gedetineerde, alsmede de persoon met wie een aantoonbaar duurzaam samenlevingsverband wordt onderhouden daterende van voor de aanvang van de detentie;
poliklinisch bezoek: bezoek aan een polikliniek van een algemeen ziekenhuis, specialist, fysiotherapeut of logopedist, dan wel aan een tandarts voor bijzondere tandheelkundige verrichtingen;
ambulante psychiatrische of psychotherapeutische behandeling: bezoek aan een psychiatrisch ziekenhuis, psychiatrische afdeling van een algemeen ziekenhuis, psychotherapeutisch instituut,

RIAGG of praktijk van een vrij gevestigde en geregistreerde psychiater of psycholoog in verband met ambulante psychotherapeutische of daarmee gelijk te stellen behandeling;
intakegesprek: bezoek aan een psychiatrisch ziekenhuis, psychiatrische afdeling van een algemeen ziekenhuis, psychotherapeutisch instituut, behandelinrichting voor verslaafden, hulpverleningsinstelling in verband met de toetsing van de mogelijkheden van een opname tijdens of na de detentie, of instelling of officiële verschaffer van woonruimte in verband met de toetsing van de mogelijkheden van bijzondere woonvoorzieningen in aansluiting op de detentie;
verlof: het, al dan niet onder begeleiding of bewaking, tijdelijk verlaten van de inrichting voor één van de in deze regeling genoemde doeleinden.
algemeen verlof: verlof als bedoeld in de artikelen 14 tot en met 18 van deze regeling;
regimesgebonden verlof: verlof als bedoeld in de artikelen 19 en 20 van deze regeling;
incidenteel verlof: verlof als bedoeld in de artikelen 21 tot en met 33 van deze regeling;
strafonderbreking: opschorting van de tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf als bedoeld in de artikelen 34 tot en met 40 van deze regeling;
vervolgverlof: een verlof dat volgt op een zonder incidenten verlopen eerder algemeen verlof;
inrichtingsarts: de aan de inrichting verbonden arts of tandarts;
verlofadres: het adres waar de gedetineerde tijdens zijn verlof verblijft en bereikbaar is.

Artikel 2. Verzoek, ontvangst en beslissing

1. De directeur neemt het verzoek om verlof in ontvangst.
2. De minister beslist over verzoeken om verlof in de gevallen bedoeld in de artikelen 17, eerste lid, 32 en 39. In de overige gevallen beslist de directeur namens de minister.

Artikel 3. Inlichtingen en adviezen

1. Na ontvangst van het verzoek om verlof wint de directeur alle benodigde inlichtingen en adviezen in.
2. Betreft het een verzoek om inciden-

teel verlof van een gedetineerde in voorlopige hechtenis, of een verzoek om een andere vorm van verlof van een gedetineerde ten aanzien van wie en voor zolang het openbaar ministerie een executie-indicator zoals bedoeld in artikel 1 onder c van het besluit heeft geplaatst, dan vraagt de directeur het openbaar ministerie om advies. Bij aanvragen om incidenteel verlof van gedetineerden die verblijven in een beperkt beveiligde inrichting of een zeer beperkt beveiligde inrichting wordt in het algemeen van een adviesaanvraag van het openbaar ministerie afgezien, tenzij de directeur meent dat er een specifieke individuele aanleiding voor een adviesaanvraag bestaat.
3. De directeur kan zich tevens laten adviseren door de reclassering, de politie of hulpverleners. Inlichtingen van niet aan de inrichting verbonden artsen, psychiaters en psychologen kunnen slechts worden ingewonnen met schriftelijke toestemming van de betrokkene.

Artikel 4. Weigeringsgronden

Het verlof wordt geweigerd in geval van:

- ernstig vermoeden dat de gedetineerde zal proberen zich aan de detentie te onttrekken;
- gevaar voor ernstige verstoring van de openbare orde of het plegen van strafbare feiten;
- ernstig vermoeden dat het verlof zal leiden tot alcoholmisbruik, druggebruik of een poging tot invoer van contrabande;
- gebleken onbetrouwbaarheid met betrekking tot het nakomen van afspraken;
- risico voor een ongestoord verlof als gevolg van de gestoorde of agressieve persoonlijkheid van de gedetineerde;
- risico voor een ongestoord verlof als gevolg van ernstige spanningen in de woon- of leef sfeer van de te bezoeken persoon;
- risico van ongewenste confrontatie met slachtoffers van of anderszins betrokkenen bij het door de gedetineerde gepleegde misdrijf;
- gevaar voor de gedetineerde;
- risico van maatschappelijke onrust;
- het ontbreken van een aanvaardbaar verlofadres;
- een gedetineerde ten aanzien van wie vaststaat dat hij na de detentie zal

worden uitgeleverd of ten aanzien van wie een uitleveringsprocedure loopt, tenzij hieraan schorsende werking is verleend;

1. een gedetineerde die ongewenst is verklaard, ten aanzien van wie een procedure tot ongewenstverklaring loopt, tenzij hieraan schorsende werking is verleend, of van wie vaststaat dat hij na de detentie zal worden uitgezet.

Artikel 5. Voorwaarden

1. Tenzij hij zijn verlofadres redelijkerwijs alleen over buitenlands grondgebied kan bereiken, is het de gedetineerde niet toegestaan tijdens het algemeen, regimesgebonden of incidenteel verlof Nederland te verlaten. In bijzondere omstandigheden kan de minister toestaan dat de gedetineerde aan wie strafonderbreking is verleend in het buitenland verblijft.

2. Bij de verlening van het verlof kunnen bijzondere voorwaarden worden gesteld, die het gedrag van de gedetineerde betreffen.

Artikel 6. Afhandeling door de directeur

1. Indien de directeur bevoegd is over het verlof te beslissen, stelt hij de gedetineerde schriftelijk in kennis van zijn beslissing.

2. Bij afwijzing van het verzoek wordt de beslissing kort gemotiveerd; zo nodig wordt zij mondeling toegelicht.

3. Alvorens advies aan de minister uit te brengen, hoort de directeur de gedetineerde.

Artikel 7. Afhandeling door de minister

1. De beslissing van de minister wordt onverwijld schriftelijk en zo nodig ook telefonisch meegedeeld aan de directeur van de inrichting waar de betrokken gedetineerde verblijft.

2. Bij een positieve beslissing geeft de minister in de schriftelijke mededeling aan de gedetineerde de aanvangsdatum van het verlof en eventuele bijzondere voorwaarden aan. Een schriftelijke mededeling houdende een afwijzende beslissing op een verlofaanvraag houdt een korte motivering in.

Artikel 8. Tenuitvoerlegging straf tijdens verlof

Gedurende het algemeen verlof, het regimesgebonden verlof en het incidenteel verlof loopt de tenuitvoerlegging van de straf door, gedurende de strafonderbreking wordt zij geschorst. In het geval bedoeld in artikel 10, tweede lid onder b, en in geval van ziekte wordt

de tenuitvoerlegging geschorst vanaf het moment dat de gedetineerde terug had moeten keren.

Artikel 9. Overplaatsing

1. Wordt de gedetineerde tussen de verlening en het plaatsvinden van het verlof overgeplaatst naar een andere inrichting, dan voert de directeur van de laatstgenoemde inrichting de beslissing uit, tenzij gewijzigde omstandigheden hem aanleiding tot heroverweging geven.

2. Wordt de gedetineerde na indiening van het verzoek om verlof maar voordat daarop beslist is overgeplaatst naar een andere inrichting, dan neemt de directeur van de laatstgenoemde inrichting de behandeling van het verzoek over. De directeur van de inrichting van herkomst verstrekt hem daartoe alle inlichtingen en informatie. Betreft het een verzoek waarover de minister beslist, dan informeert de directeur van de inrichting van herkomst ook de minister.

Artikel 10. Incidenten

1. Indien zich tijdens het verlof een incident voordoet, kan de directeur, afhankelijk van de aard van het incident en het verlof, en de bestemming van de inrichting:

- het volgende verlof geheel of gedeeltelijk intrekken of niet verlenen,
- bij het volgende verlof bijzondere voorwaarden opleggen,
- de gedetineerde intern overplaatsen, of
- overplaatsing naar een andere afdeling of inrichting adviseren.

2. Van een incident als bedoeld in het eerste lid is in elk geval sprake wanneer de gedetineerde:

- tijdens het verlof buiten de inrichting betrokken is bij een verstoring van de openbare orde of een strafbaar feit;
- verwijtbaar te laat of niet in de inrichting terugkeert;
- onder invloed van alcohol of verdovende middelen in de inrichting terugkeert;
- bij terugkeer in de inrichting contrabande met zich meevoert.

3. Onverminderd de verplichting om het incident elders te signaleren, worden gegevens over incidenten tijdens verlof opgenomen in het penitentiair dossier.

Artikel 11. Ziekte

1. Indien de gedetineerde wegens ziekte niet in staat is tijdig naar de inrichting terug te keren, meldt hij dat onver-

wijld aan de inrichting. De gedetineerde dient aan te tonen dat hij om medische redenen niet in staat is terug te keren.

2. De directeur neemt na overleg met de inrichtingsarts en, voor zover mogelijk, gehoord de gedetineerde, maatregelen met het oog op een zo spoedig mogelijke voortzetting van de detentie, eventueel in het penitentiair of een algemeen ziekenhuis. Daartoe kan na schriftelijke toestemming van de gedetineerde door de medische dienst van de inrichting ook contact worden gezocht met de door de gedetineerde geraadpleegde arts.

Artikel 12. Verlofpas

1. Aan een gedetineerde die zonder begeleiding met verlof gaat, wordt door de inrichting een verlofpas van een door de minister vastgesteld model verstrekt, waarop eventuele bijzondere voorwaarden worden vermeld.

2. De gedetineerde draagt de verlofpas buiten de inrichting steeds bij zich.

Artikel 13. Financiële kwesties

1. De directeur kan de gedetineerde een bijdrage in de reis- en verblijfkosten verstrekken. De minister geeft nadere richtlijnen omtrent het bedrag.

2. De gedetineerde is tijdens het verlof niet van rijkswege verzekerd tegen wettelijke aansprakelijkheid.

Hoofdstuk 2. Algemeen verlof

Artikel 14. Voorwaarden

1. Een gedetineerde komt eerst voor algemeen verlof in aanmerking wanneer:

- hij ten minste een derde van de onherroepelijk en onvoorwaardelijk opgelegde straf heeft ondergaan; en
- b. zijn strafrestant nog ten minste drie maanden en ten hoogste een jaar bedraagt.

2. Bij het bepalen van het strafrestant wordt ook de vervangende hechtenis op grond van de artikelen 24c en 24d van het Wetboek van Strafrecht en de gijzeling op grond van artikel 28, eerste lid, Wet administratieve handhaving verkeersvoorschriften meegeteld.

3. Algemeen verlof wordt niet verleend aan:

- gedetineerden die verblijven in een inrichting waar het verlof deel uitmaakt van het regime;
- b. gedetineerden aan wie tevens de maatregel van terbeschikkingstelling met dwangverpleging is opgelegd;

c. gedetineerden die geselecteerd zijn voor, dan wel geplaatst zijn in, een extra beveiligde of uitgebreid beveiligde inrichting of afdeling;

Artikel 15. Duur

Het algemeen verlof wordt verleend voor een duur van maximaal 60 uur.

Artikel 16. Aantal

1. Het aantal algemene verloven waarom een gedetineerde mag verzoeken bedraagt maximaal de helft van het aantal maanden strafrestant, waarbij een maand wordt gesteld op 30 dagen met afronding van halven en minder naar beneden. Om te bevorderen dat de verloven zoveel mogelijk gelijkmatig over het strafrestant verspreid worden, stelt de directeur een verlofschema op. De laatste vijf dagen van de detentie vindt geen verlof plaats.

2. Wordt als gevolg van mutaties in de detentiegegevens de ontslagdatum van de gedetineerde gewijzigd, dan wordt een nieuw verlofschema opgesteld.

Artikel 17. Beslissingsbevoegdheid

1. De minister beslist over een eerste verzoek om algemeen verlof indien:

a. het een gedetineerde betreft die is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke vrijheidsstraf langer dan twee jaar of die veroordeeld is wegens een delict waarbij sprake was van een grote maatschappelijke onrust; zijn evenwel zowel het openbaar ministerie als de directeur van mening dat het verlof niet moet worden verleend, dan doet de directeur de aanvraag af;

b. het openbaar ministerie, al dan niet verplicht geraadpleegd, anders dan de directeur van mening is dat het verlof niet moet worden verleend.

2. In alle overige gevallen wordt de beslissing omtrent het verlenen van algemeen verlof door de directeur genomen.

3. De directeur beslist namens de minister over verzoeken om vervolhverlof. De directeur neemt een verzoek om vervolhverlof in behandeling nadat de gedetineerde een eerste algemeen verlof heeft verkregen en dit verlof goed is verlopen. Incidenten bij of tijdens het vorige algemeen verlof zijn voor de directeur aanleiding om het daarop volgende verzoek voor verlof af te wijzen.

Artikel 18. Gewijzigde omstandigheden

In verband met gewijzigde omstandigheden kan de directeur een reeds verleend algemeen verlof of het daarvan

nog resterende gedeelte intrekken, naar een ander tijdstip verplaatsen of er nadere voorwaarden aan stellen. Indien de beslissing is genomen door de minister stelt de directeur hem onverwijld van de gewijzigde omstandigheden in kennis.

Hoofdstuk 3. Regimesgebonden verlof

Artikel 19. Voorwaarden

1. De directeur kan aan gedetineerden die verblijven in een inrichting waar vierwekelijks verlof deel uitmaakt van het regime, eenmaal per vier weken regimesgebonden verlof verlenen.

2. Het verlof bedoeld in het vorige lid vindt volgens een door de directeur, na overleg met de gedetineerde, opgesteld verlofschema plaats in het weekend of gedurende een periode waartoe een algemeen erkende feestdag behoort. De directeur kan in uitzonderlijke omstandigheden anders bepalen.

3. Aan gedetineerden die verblijven in een inrichting waar wekelijks verlof deel uitmaakt van het regime wordt ieder weekend regimesgebonden verlof verleend.

4. De maximale duur van het verlof is 52 uur. Het mag tijdens het verblijf in de inrichting tweemaal tot 76 uur verlengd worden. Aan gedetineerden die zich door goed gedrag onderscheiden, kan de directeur daarenboven een verlengd verlof verlenen voor de weekends van Pasen en Pinksteren. Voorts kan hij erin toestemmen dat het laatste verlof van een jaar en het eerste verlof van het daaropvolgende jaar desgewenst kan worden verleend als een verlof voor Kerst respectievelijk voor Nieuwjaar, waarbij een van beide verloven verlengd mag worden.

5. De directeur beslist over weigering of verplaatsing van regimesgebonden verlof. Na overleg met de gedetineerde stelt de directeur een verlofschema op.

6. In een beperkt beveiligde inrichting wordt in het laatste weekend van de detentie geen regimesgebonden verlof verleend, behoudens bijzondere gevallen.

Artikel 20. Uitgesloten van regimesgebonden verlof

1. Aan gedetineerden die nog geen vier werkweken verblijven in een beperkt beveiligde inrichting wordt geen regimesgebonden verlof verleend, tenzij het gaat om gedetineerden die in het kader van detentiefasering in de inrichting worden geplaatst. In dat geval kan

een reeds verleend algemeen verlof dat nog niet heeft plaatsgevonden, worden omgezet in een regimesgebonden verlof.

2. Aan gedetineerden die verblijven op een normaal beveiligde afdeling van een beperkt beveiligde inrichting, wordt geen regimesgebonden verlof verleend.

Hoofdstuk 4. Incidenteel verlof

Artikel 21. Voorwaarden

1. Incidenteel verlof kan worden verleend voor het bijwonen van gebeurtenissen in de persoonlijke sfeer van de gedetineerde, waarbij zijn aanwezigheid noodzakelijk is.

2. Incidenteel verlof kan indien nodig onder begeleiding of bewaking plaatsvinden.

3. Incidenteel verlof wordt niet verleend indien de gedetineerde binnen een maand na de beoogde verlofdatum in aanmerking komt voor invrijheidstelling of regimesgebonden of algemeen verlof en het beoogde bezoek in dat kader kan worden afgelegd.

4. Bij de bepaling van de duur van het incidenteel verlof wordt in ieder geval rekening gehouden met de benodigde reistijd en beveiliging. Het incidenteel verlof eindigt op de dag waarop het is aangevangen. Indien de benodigde reistijd dat niet toelaat eindigt het in ieder geval de daarop volgende dag.

Artikel 22. Bezoek

1. Voordat het incidenteel verlof wordt verleend voor een bezoek aan een persoon, dient ten aanzien van de te bezoeken persoon vast te staan dat:

a. de beweerde band bestaat,

b. de relatie hecht is, en

c. de te bezoeken persoon geen bezwaar tegen het bezoek heeft.

2. Incidenteel verlof kan slechts worden verleend in verband met geboorte, ziekte, lichamelijke of geestelijke gesteldheid of overlijden van een relatie indien de desbetreffende toestand of gebeurtenis door een arts respectievelijk de burgerlijke stand is bevestigd.

3. Uit veiligheidsoverwegingen kunnen aan de plaats van het bezoek nadere eisen worden gesteld.

Artikel 23. Levensgevaar of ernstige psychische nood

Incidenteel verlof kan worden verleend voor een bezoek aan een in levensgevaar of ernstige psychische nood verkerende levenspartner, kind, ouder, broer,

zuster, grootouder of schoonouder van de gedetineerde.

Artikel 24. Sterfgeval

1. Incidenteel verlof kan worden verleend voor een bezoek in verband met het overlijden van de levenspartner, of een kind, ouder, broer, zuster, grootouder of schoonouder van de gedetineerde.
2. Het bezoek kan bestaan in het bijwonen van de uitvaart, een rouwbezoek dan wel een bezoek aan graf of columbarium.
3. Het bijwonen van de uitvaart is uitgesloten indien bewaking is aangewezen.
4. Toestemming voor het bijwonen van de uitvaart of het brengen van een rouwbezoek kan slechts worden verleend indien de nabestaanden van de overledenen daartegen geen bezwaar hebben.

Artikel 25. Niet tot reizen in staat zijnde familieleden

1. Incidenteel verlof kan worden verleend voor een bezoek aan een niet tot reizen in staat zijnde levenspartner, kind en ouder, indien deze wegens medische of psychische belemmeringen niet in staat is de inrichting te bezoeken en de gedetineerde gedurende drie maanden niet heeft kunnen ontmoeten.
2. Incidenteel verlof voor een bezoek aan kind jonger dan 12 jaar kan daarnaast worden verleend indien redenen van sociaal-psychologische aard zich tegen een bezoek van het kind aan de inrichting verzetten, en de gedetineerde het recht op omgang met het kind niet is ontzegd.

Artikel 26. Kraambezoek

1. Incidenteel verlof kan worden verleend voor een kraambezoek aan de levenspartner van de gedetineerde en het pasgeboren kind.
2. Behoudens medische complicaties vindt het kraambezoek binnen 14 dagen na de bevalling plaats.

Artikel 27. Onderling gedetineerden-bezoek

1. Incidenteel verlof voor een bezoek aan gedetineerde levenspartner, kind, ouder, broer en zuster kan slechts worden verleend indien de gedetineerden elkaar ten gevolge van de detentie ten minste drie maanden niet hebben ontmoet.
2. Indien de gedetineerden niet in dezelfde inrichting verblijven, dienen

beide inrichtingen met het bezoek in te stemmen.

Artikel 28. Medische, therapeutische en tandheelkundige behandelingen

1. Incidenteel verlof voor medische, psychiatrische, psychotherapeutische of tandheelkundige behandeling kan alleen worden verleend na verwijzing door de inrichtingsarts of de districtspsychiater.
2. Incidenteel verlof voor herhaalde psychotherapeutische behandeling kan in beginsel slechts worden verleend aan gedetineerden die zelfstandig kunnen reizen.

Artikel 29. Intakegesprekken

1. Incidenteel verlof voor een intakegesprek kan aan een voorlopig gehechte gedetineerde worden verleend na bevel van een rechterlijke autoriteit of het openbaar ministerie, dan wel na verwijzing door de districtspsychiater of inrichtingsarts.
2. Incidenteel verlof voor een intakegesprek kan aan een onherroepelijk veroordeelde gedetineerde worden verleend na verwijzing door de districtspsychiater, de inrichtingsarts of een andere aan de inrichting verbonden hulpverlener.
3. Incidenteel verlof voor een intakegesprek als bedoeld in het tweede lid kan niet worden verleend aan gedetineerden die slechts onder bewaking de inrichting mogen verlaten, tenzij een passend beveiligingsniveau kan worden gewaarborgd.

Artikel 30. Studie, opleiding en examens

1. Incidenteel verlof in verband met studie of vakopleiding kan slechts worden verleend indien de studie of vakopleiding voorafgaand aan de detentie is aangevangen, uitzicht bestaat op een spoedige afronding en de gedetineerde zelfstandig kan reizen.
2. Incidenteel verlof in verband met deelname aan examens kan slechts worden verleend indien de gedetineerde zelfstandig kan reizen of een passend beveiligingsniveau kan worden gewaarborgd.

Artikel 31. Voorbereiding op invrijheidstelling

1. Incidenteel verlof kan worden verleend om de gedetineerde in de gelegenheid te stellen, praktische voorbereidingen op zijn invrijheidstelling te treffen.
2. Incidenteel verlof als bedoeld in het

vorige lid wordt slechts verleend indien de invrijheidstelling binnen drie maanden te verwachten valt en de voorbereidingen niet op een andere wijze kunnen worden getroffen.

Artikel 32. Beslissingsbevoegdheid

1. De minister beslist indien het openbaar ministerie anders dan de directeur adviseert tot afwijzing of het een verzoek betreft van een gedetineerde die behoort tot een bijzondere categorie als bedoeld in het tweede lid. In de overige gevallen beslist de directeur.
2. De bijzondere categorieën zijn:
 - a. onherroepelijk veroordeelden aan wie de maatregel van terbeschikkingstelling met dwangverpleging is opgelegd;
 - b. personen ten aanzien van wie op grond van artikel 37 Wetboek van Strafrecht een last tot plaatsing in een psychiatrisch ziekenhuis is gegeven, en die als passant in een huis van bewaring wachten op overbrenging naar een dergelijke inrichting;
 - c. gedetineerden verblijvend in een extra beveiligde inrichting;
 - d. gedetineerden verblijvend in een uitgebreid beveiligde inrichting;
 - e. gedetineerden verblijvend in een inrichting voor gedetineerden die een extreem beheersrisico vormen;
 - f. gedetineerden op de wachtlijst voor opname in een inrichting genoemd onder c, d en e;
 - g. gedetineerden die door de Dienst Individuele Beslissingen van de Dienst Justitiële Inrichtingen aangemerkt zijn als vlucht- of gemeengevaarlijk;
 - h. gedetineerden die op grond van artikel 24, eerste lid, van de wet in afzondering zijn geplaatst;
 - i. personen die zijn gedetineerd wegens een delict waarbij sprake was of is van een grote mate van maatschappelijke onrust;
 - j. gedetineerden die op grond van artikel 87 van de Faillissementswet in verzekerde bewaring zijn gesteld;
 - k. gegijzelden en personen die in het kader van lijfswang rechtens van hun vrijheid beroofd zijn;
 - l. gedetineerden met een strafrestant van meer dan twee jaar;
 - m. gedetineerden die een verzoek voor incidenteel verlof indienen voor één van de behandelingen genoemd in artikel 28 eerste lid, waarbij geen afdoende beveiliging kan worden gerealiseerd en ook in overleg met het Penitentiair Ziekenhuis geen oplossing kan worden bereikt.

Artikel 33. Gewijzigde omstandigheden
In verband met gewijzigde omstandigheden kan de directeur een reeds verleend incidenteel verlof of het daarvan nog resterende gedeelte intrekken, naar een ander tijdstip verplaatsen of er nadere voorwaarden aan stellen. Indien de beslissing is genomen door de minister stelt de directeur hem onverwijld van de gewijzigde omstandigheden in kennis.

Hoofdstuk 5. Strafonderbreking

Artikel 34. Voorwaarden
Strafonderbreking kan worden verleend wegens zodanig bijzondere omstandigheden in de persoonlijke sfeer, dat niet kan worden volstaan met een andere vorm van verlof.

Artikel 35. Duur
Bij het bepalen van de duur van de strafonderbreking wordt rekening gehouden met de omstandigheden van het geval. De strafonderbreking duurt minimaal twee etmalen en maximaal drie maanden.

Artikel 36. Bezoek
Strafonderbreking kan worden verleend voor verzorging van een ernstig zieke levenspartner, kind of ouder, voor het bijwonen van de bevalling van de levenspartner van de gedetineerde en voor de gevallen bedoeld in de artikelen 23 en 24. Het bepaalde in artikel 22, eerste en tweede lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 37. Medische en therapeutische redenen
Strafonderbreking kan worden verleend wegens dringende redenen van lichamelijke of psychische aard, gelegen in de persoon van de gedetineerde, indien en voor zover de inrichtingsarts heeft bevestigd dat deze redenen aan de voortzetting van detentie in de weg staan.

Artikel 38. Zakelijke omstandigheden
1. Strafonderbreking kan eenmalig worden verleend in verband met dringende omstandigheden van zakelijke aard.
2. De gedetineerde dient aan te tonen dat zijn persoonlijke aanwezigheid noodzakelijk is en dat de zakelijke belangen al voor aanvang van de detentie bestonden.

Artikel 39. Beslissingsbevoegdheid

Strafonderbreking kan slechts worden verleend, gewijzigd en ingetrokken door de minister.

Artikel 40. Gewijzigde omstandigheden
In verband met gewijzigde omstandigheden kan de minister een reeds verleende strafonderbreking of het daarvan nog resterende gedeelte intrekken, naar een ander tijdstip verplaatsen of er nadere voorwaarden aan stellen. Daartoe stelt de directeur de minister onverwijld van de gewijzigde omstandigheden in kennis.

Hoofdstuk 6. Overgangsbepaling, inwerkingtreding en citeertitel

Artikel 41. Overgangsbepaling
Een verzoek om verlof dat ingediend is voor de inwerkingtreding van deze regeling wordt afgedaan volgens de regels zoals die golden voor de inwerkingtreding van deze regeling. Verloven waarvoor voor de inwerkingtreding van deze regeling toestemming is verleend worden beoordeeld volgens de regels zoals die golden voor de inwerkingtreding van deze regeling.

Artikel 42. Inwerkingtreding
Deze regeling treedt in werking op 1 januari 1999.

Artikel 43. Citeertitel
Deze regeling wordt aangehaald als: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting.

Deze regeling zal met de toelichting in de Staatscourant worden geplaatst.

*De Minister van Justitie,
A.H. Korthals*

Toelichting

Het gevangeniswezen heeft tezamen met de justitiële inrichtingen voor verpleging van ter beschikking gestelden en de justitiële jeugdinrichtingen tot taak het ten uitvoer leggen van vrijheidsbenemende straffen en maatregelen. De justitiële inrichtingen vormen hiermede het onmisbare sluitstuk van het strafrechtelijke handhavingbeleid. Met de handhaving van het karakter van de vrijheidsstraf of de vrijheidsbenemende maatregel wordt de tenuitvoerlegging zoveel mogelijk dienstbaar gemaakt aan de voorbereiding van de terugkeer van de betrokkene in de maatschappij. De tenuitvoerlegging

dient humaan te zijn. Betrokkenen worden aan geen andere beperkingen onderworpen dan die welke voor het doel van de vrijheidsbeneming noodzakelijk zijn.

Binnen deze kaders en gelet op de plicht van de overheid om gedetineerden in staat te stellen contacten met de buitenwereld in stand te houden is het vrijhedenbeleid ontwikkeld. In dat kader is een viertal verlofvormen ontstaan, te weten het algemeen verlof gedetineerden, voorheen AVG-verlof, het regimesgebonden verlof, het incidenteel verlof en de strafonderbreking. De eerste twee van deze verlofvormen zijn gericht op de voorbereiding van de gedetineerde op de terugkeer in de maatschappij, terwijl bij de andere twee de humane tenuitvoerlegging voorop staat.

In de werkgroep 'herijking vrijhedenbeleid' zijn concept-regelingen voor algemeen verlof gedetineerden, regimesgebonden verlof en incidenteel verlof ontwikkeld, die tezamen met de concept-regeling strafonderbreking, zijn opgesteld en als zodanig ter advisering aan de Centrale Raad voor Strafrechtstoepassing en het Landelijk Executie Overleg zijn voorgelegd. De ontvangen adviezen hebben geleid tot een aantal wijzigingen en uiteindelijk geresulteerd in de op 15 maart 1998 in werking getreden regelingen regimesgebonden verlof (681077/98/DJI) (gewijzigd op 12 mei 1998, 689618/98/DJI), algemeen verlof gedetineerden (681075/98/DJI), incidenteel verlof (681078/98/DJI) en strafonderbreking (681074/98/DJI).

Met de inwerkingtreding van de Penitentiaire beginselenwet (verder Pbw) wordt ook de wettelijke basis voor het verlenen van vrijheden vernieuwd. De genoemde circulaire met bijbehorende regelingen worden vervangen door de onderhavige Ministeriële Regeling 'Tijdelijk verlaten van de inrichting', die haar basis vindt in artikel 26 van de Pbw. De regelingen blijven daarbij in hoofdlijnen ongewijzigd met dien verstande dat de regeling regimesgebonden verlof nu is afgestemd op het herziene differentiatiestelsel. Daarnaast hebben er, wegens de introductie van de executie-indicator, enkele wijzigingen plaatsgevonden betreffende de verplichte adviesaanvraag aan het openbaar ministerie en de beslissingsbevoegdheid. Tenslotte is de gelegenheid te baat genomen om in de Ministeriële Regeling nog enige plooiën glad te strij-

ken die sinds de inwerkingtreding van de bovengenoemde viertal circulaires aan het licht zijn gekomen.

De regeling kent een algemeen deel, waarin bepalingen zijn opgenomen die voor alle vier verlovformen gelden, alsmede een bijzonder deel, waarin voor elke verlovform afzonderlijk de relevante bepalingen zijn weergegeven. Voorafgaande aan de artikelsgewijze toelichting worden de vier verlovformen hieronder kort en in algemene zin beschreven.

1. Algemeen verlov en regimesgebonden verlov

Algemeen verlov en regimesgebonden verlov zijn verlovformen die beide slechts openstaan voor gedetineerden die een inmiddels onherroepelijk geworden vrijheidsstraf uitzitten. Afhankelijk van de aard van de inrichting waarin een gedetineerde verblijft, kan hij in aanmerking komen voor algemeen verlov dan wel voor regimesgebonden verlov: het eerste voor veroordeelden die verblijven in een normaal beveiligde inrichting, het tweede voor veroordeelden in een beperkt beveiligde inrichting of zeer beperkt beveiligde inrichting.

Wat betreft gedetineerden verblijvend in een beperkt beveiligde inrichting wordt onderscheid gemaakt tussen de zogenaamde zelfmelders en detentiefaseerders. Dit onderscheid is gemaakt omdat over de zelfmelders, in tegenstelling tot de detentiefaseerders, weinig tot geen informatie bekend is bij aanvang van de detentie. Voor de zelfmelders geldt dan ook dat zij gedurende de eerste weken tijdens het verblijf in een beperkt beveiligde inrichting geen verlov genieten. Deze periode dient te worden beschouwd als observatieperiode en wordt noodzakelijk geacht alvorens vrijheden kunnen worden toegekend. Voor de detentiefaseerders, die met een reeds goedgekeurde aanvraag voor algemeen verlov van een normaal beveiligde inrichting in een beperkt beveiligde inrichting zijn geplaatst, geldt de noodzaak van een observatieperiode niet. Overplaatsing is immers geschied op basis van een zorgvuldige selectieprocedure. Aan hen kan dan ook in beginsel reeds bij aanvang van het verblijf in een beperkt beveiligde inrichting verlov worden verleend.

Om het ook voor gedetineerden verblijvend in een normaal beveiligde inrichting mogelijk te maken om - onder bepaalde voorwaarden - de

inrichting meerdere malen tijdelijk te verlaten en zich zo voor te bereiden op een terugkeer in de maatschappij, bestaat sinds het begin van de jaren tachtig het algemeen verlov gedetineerden, in de onderhavige regeling kortweg algemeen verlov genoemd. Ten aanzien van deze verlovform heeft de herijking vrijhedenbeleid aanleiding gegeven tot een belangrijke inhoudelijke wijziging op het gebied van de beslissingsbevoegdheid. Hoewel de minister in alle gevallen zelf beslissingsbevoegd blijft, zijn de gevallen waarin de directeur namens de minister mag beslissen, losgekoppeld van de aard van het door de gedetineerde gepleegde misdrijf. De minister neemt de beslissing indien de gedetineerde is veroordeeld voor een vrijheidsstraf van meer dan twee jaar of wegens enig delict waarbij sprake was of is van grote maatschappelijke onrust. Voorts beslist de minister indien de directeur, anders dan het openbaar ministerie, van mening is dat het verlov wel kan worden verleend. Onveranderd blijft dat het verlov in het laatste jaar van de detentie kan worden verleend.

2. Incidenteel verlov en strafonderbreking

Het incidenteel verlov wordt - evenals het regimesgebonden verlov en het algemeen verlov - verleend op basis van artikel 26 van de Pbw. Deze verlovmodaliteiten hebben gemeen dat de tenuitvoerlegging van het bevel dat aan de vrijheidsbeneming ten grondslag ligt gedurende het verlov niet wordt onderbroken en voorts dat aan het verlenen van verlov voorwaarden kunnen worden verbonden. In het geval van de strafonderbreking, die gebaseerd is op artikel 570b Wetboek van Strafvordering, wordt daarentegen de tenuitvoerlegging van het bevel tot vrijheidsbeneming wel onderbroken.

Het incidenteel verlov heeft een invalshoek die zich duidelijk onderscheidt van de overige verlovmogelijkheden. Waar regimesgebonden verlov en algemeen verlov periodiek terugkerende verlovformen zijn die, afhankelijk van objectieve en subjectieve criteria, slechts mogelijk zijn voor bepaalde categorieën van tot gevangenisstraf veroordeelde gedetineerden, richt het incidenteel verlov zich, net als de strafonderbreking, op gebeurtenissen in de persoonlijke sfeer en is in beginsel mogelijk voor iedere gedetineerde. Het incidenteel verlov onderscheidt zich van

de strafonderbreking doordat het eerste ongeacht de titel van vrijheidsbeneming kan worden verleend, waar de tweede slechts openstaat voor veroordeelde gedetineerden. Indien het ten behoeve van een voorlopig gehechte gedetineerde nodig wordt geacht de vrijheidsbeneming te onderbreken, kan gebruik worden gemaakt van de schorsing van de voorlopige hechtenis zoals geregeld in artikel 80 Wetboek van Strafvordering.

Zowel het incidenteel verlov als de strafonderbreking ziet op een tijdelijke en noodzakelijke afwezigheid buiten de inrichting. Het gaat steeds om individueel bepaalde, uitzonderlijke en vaak onverwachte gebeurtenissen in de persoonlijke sfeer die een zwaarwegende reden vormen voor het verlenen van verlov en die relatief gezien steeds beperkt in aantal zijn. Zowel de duur van het incidenteel verlov als de duur van de strafonderbreking is beperkt tot de tijd die voor de desbetreffende persoonlijke gebeurtenis (inclusief reistijd) in redelijkheid noodzakelijk wordt geacht, waarbij het incidenteel verlov in beginsel steeds eindigt op de dag waarop het ook is ingegaan.

De regeling beoogt een logische en toegankelijke schikking van alle mogelijkheden van incidenteel verlov weer te geven. Hierbij zijn, in het licht van voornoemde beleidskaders, de gronden waarop aan betrokkenen incidenteel verlov kan worden verleend uitgebreid en de criteria waarop aan betrokkenen strafonderbreking kan worden verleend beperkt. De strafonderbreking schort immers - in tegenstelling tot het incidenteel verlov - de tenuitvoerlegging van de straf op. Daarmee is aangegeven dat de strafonderbreking subsidiair wordt aan het incidenteel verlov: Eerst wanneer in een bepaald geval niet kan worden volstaan met een incidenteel verlov, kan aan strafonderbreking worden gedacht.

Artikelsgewijs

Artikel 1

Ten opzichte van de circulaires is een aantal begripsbepalingen of betekenis toegevoegd. De definities van het bepaalde onder d., e., f. en g. zijn respectievelijk uitgebreid met de grootouder, het kleinkind, de pleegbroer en de pleegzuster, terwijl aan het bepaalde onder s. ook de aan de inrichting verbonden tandarts is toegevoegd. Voorts kwamen de definities van de ver-

schillende kaders waarbinnen de inrichting kan worden verlaten (de verlofvormen) in de circulaires in het geheel niet voor, terwijl ze hier zijn opgenomen onder n., o., p. en q. Daarbij is ervoor gekozen om, in plaats van het tot nu toe gebruikelijke 'algemeen verlot gedetineerden', kortweg te spreken over 'algemeen verlot'. Nu immers de personen die in het kader van deze regeling in staat kunnen worden gesteld tot het verlaten van de inrichting altijd gedetineerden zijn, lijkt het toevoegen van het woord gedetineerden bij deze verlofvorm niet nodig. Omwille van een duidelijk taalgebruik in het algemene gedeelte van de regeling worden onder m. en r. twee algemene begripsbepalingen gegeven die alle vier de vormen van verlaten van de inrichting omvatten. Ook is onder t. een definitie van het verlofadres opgenomen; deze beoogt niet, dat de verlotganger tijdens het verlot continu op het verlofadres aanwezig en bereikbaar is, maar hij zal er gedurende het verlot wel redelijkerwijs telefonisch en in persoon aan te treffen moeten zijn.

Bij de bijzondere woonvoorzieningen die onder l. worden genoemd dient te worden gedacht aan projecten als begeleid wonen en kamerprojecten, waarbij de ex-gedeteneerde wel weer zelfstandig in de maatschappij kan terugkeren, maar zonder dat hij er helemaal alleen voorstaat. Tenslotte zijn er ook nog enkele begrippen die in het kader van deze regeling een centrale plaats innemen maar nochtans niet in het artikel zijn opgenomen, zoals strafresistant en vrijheidsstraf. Deze begrippen zijn hier weggelaten omdat ze reeds in de wet gedefinieerd zijn en hier niet van de aldaar opgenomen betekenis wordt afgeweken.

Tevens is het begrip executie-indicator niet in dit artikel opgenomen, omdat deze in de Penitentiaire maatregel gedefinieerd is.

Artikel 2

Het eerste lid van deze bepaling is opgenomen om de gedetineerde te informeren dat hij zijn verlot in alle gevallen moet indienen bij de directeur van de inrichting waar hij verblijft, ook wanneer de directeur niet de autoriteit is die over het verlot beslist. Het tweede lid regelt het niveau waarop de beslissing omtrent het verlot om verlot wordt genomen. De beslissing omtrent een verlot zal zoveel mogelijk op inrichtingsniveau genomen moeten

worden, wat overigens niet betekent dat de minister zijn beslissingsbevoegdheid verliest. In individuele gevallen kan de minister de beslissing altijd aan zich houden, terwijl hij in de in het tweede lid als zodanig aangeduide gevallen te allen tijde zelf zal moeten beslissen.

Artikel 3

Ongeacht de vraag of hij zelf beslissingsbevoegd is, is de directeur degene die na ontvangst van het verlot beoordeelt of en zo ja, welke inlichtingen en adviezen bij de beoordeling van het verlot nodig zijn, en die ervoor zorgt dat deze worden ingewonnen. Bij de beoordeling van een verlot om verlot zullen in ieder geval gegevens over eerder, tijdens de lopende of voorafgaande detentieperioden, genoten vrijheden moet worden betrokken, en kan het advies worden gevraagd van in- en externe medische en sociale hulpverleners en externe instanties als de politie, de reclassering en (bij onduidelijkheid over de verblijfsstatus van een vreemdeling) de Immigratie- en naturalisatiedienst (IND). In voorkomende gevallen kan een beroep worden gedaan op het hoofd van het Bureau Individuele Medische Advisering van de Dienst Justitiële Inrichtingen.

Bij een eerste verlot om algemeen verlot is verder het door de directeur op grond van artikel 16 opgestelde verlot-schema van belang, alsmede een eventuele observatierapportage en informatie betreffende de thuissituatie van de gedetineerde. Wordt een verlot om algemeen verlot gedaan door een gedetineerde die al eerder algemeen verlot heeft genoten, dan kan eventueel aanvullende informatie worden ingewonnen. Betreft het een regimesgebonden verlot, dan wordt bij de beoordeling daarvan het op grond van artikel 19 door de directeur opgestelde verlot-schema betrokken, evenals een in het kader van artikel 20, tweede lid, opgestelde observatierapportage. Om de beoordeling van een verlot om incidenteel verlot of een verlot om strafonderbreking mogelijk te maken zijn daarnaast ook een kopie van de inschrijvingskaart, een recente rapportage met betrekking tot het detentieverloop, een kopie van het selectieadvies en gegevens met betrekking tot de vluchtgevaarlijkheid nodig. Ook zal een inschatting moeten worden gemaakt van de effecten die het verlot in de samenleving zou kunnen hebben; daarbij kan met name worden gekeken naar

de directe woonomgeving, het slachtoffer of zijn familie en de media.

In de in het tweede lid genoemde gevallen dient het advies van het openbaar ministerie altijd te worden gevraagd; geeft het openbaar ministerie een positief advies op een verlotverlot van een gedetineerde ten aanzien van wie een executie-indicator was geplaatst, dan kan het daarbij ook aangeven of het de executie-indicator voor de toekomst wil handhaven. Is dat niet het geval, dan kan het vragen van advies bij een volgend verlotverlot achterwege blijven. In gevallen waarin een adviesaanvraag aan het openbaar ministerie niet verplicht is, staat het de directeur vrij dat desondanks te vragen. Betreft het een verlot waarover niet de directeur zelf maar de minister moet beslissen, dan zendt de directeur alle relevante bescheiden vergezeld van zijn eigen advies naar de minister. Bij aanvragen om incidenteel verlot van gedetineerden die verblijven in een beperkt beveiligde inrichting of een zeer beperkt beveiligde inrichting wordt in het algemeen van een adviesaanvraag van het openbaar ministerie afgezien, tenzij de directeur meent dat er een specifieke aanleiding voor een adviesaanvraag bestaat.

Artikel 4

De in deze bepaling genoemde weigeringsgronden hebben betrekking op vrees voor verstoring van de orde en de veiligheid, hetzij in de inrichting, hetzij in de maatschappij. Het bestaan van één of meer van de weigeringsgronden dient te worden beschouwd als een contra-indicatie voor het verlenen van enige vorm van verlot.

Waar artikel 4 de directeur de mogelijkheid biedt, een verlot om verlot af te wijzen wegens een toekomstig risico, kan de directeur op grond van artikel 51 Pbw bij wijze van straf voor gedrag in strijd met de orde en veiligheid dan wel het in gevaar brengen van een ongestoorde tenuitvoerlegging, het eerstvolgende periodieke verlot weigeren, intrekken of beperken.

Artikel 5

Naast de algemene voorwaarde gesteld in het eerste lid van dit artikel, kunnen op grond van het tweede lid ook bijzondere voorwaarden aan de verlening van het verlot worden verbonden. Deze kunnen zowel betrekking hebben op het gedrag van de gedetineerde in de inrichting, voorafgaande aan de aan-

vang van het verlof, als op zijn gedrag tijdens het verlof, buiten de inrichting. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan het mijden van bepaalde plaatsen, het vermijden van contact met het slachtoffer of het zich onthouden van alcoholgebruik.

Het verlof dient op een adres in Nederland te worden doorgebracht. In bijzondere omstandigheden kan de minister toestaan dat de gedetineerde aan wie strafonderbreking is verleend in het buitenland verblijft. Te denken valt aan gevallen waarin de levenspartner, de ouder of het kind van de gedetineerde overleden is.

Artikel 6

Is de directeur niet zelf bevoegd tot het nemen van de beslissing, maar beperkt zijn rol zich tot het geven van advies aan de minister, dan stelt de directeur de gedetineerde in de gelegenheid om op het advies te reageren. Anders dan een beslissing door de directeur zelf is een advies van hem aan de minister evenwel niet voor beklag vatbaar, daar het niet gaat om een beslissing van de directeur in de zin van artikel 60 van de wet.

Artikel 7

Tegen de beschikking van de minister staat beroep bij de Centrale Raad voor Strafrechtstoepassing open op grond van artikel 72, tweede lid, van de wet.

Artikel 8

Deze bepaling geeft een fundamenteel onderscheid aan tussen het detentieverloop bij enerzijds het algemeen verlof, het regimesgebonden verlof en het incidenteel verlof, en anderzijds de strafonderbreking: tijdens de eerste drie verlofvormen wordt de tenuitvoerlegging niet onderbroken en telt de detentietijd door, bij de laatste wordt de tenuitvoerlegging geschorst en telt de detentietijd pas weer door nadat de strafonderbreking is beëindigd. Ook wanneer de gedetineerde wegens ziekte of anderszins niet naar de inrichting terugkeert, wordt de tenuitvoerlegging stopgezet vanaf het moment dat hij weer in de inrichting had moeten verschijnen.

Artikel 9

Wordt aan een gedetineerde toestemming tot het tijdelijk verlaten van de inrichting verleend, dan vereist de rechtszekerheid dat hij van deze toestemming ook gebruik kan maken, tenzij de omstandigheden tussen het verle-

nen en het genieten van het verlof zodanig zijn gewijzigd dat het onverantwoord is om het verlof door te laten gaan. In verband hiermee is het uitgangspunt van artikel 9, dat ook een overgeplaatste gedetineerde gebruik kan maken van het hem reeds door de directeur van de inrichting van herkomst verleend verlof. Daar tegenover staat echter, dat de directeur van de inrichting van bestemming zijn eigen verantwoordelijkheid met betrekking tot een ongestoorde tenuitvoerlegging heeft, zodat hij de mogelijkheid moet hebben om een verleend verlof wegens gewijzigde omstandigheden in heroverweging te nemen. Uiteraard kan dat, in die gevallen waarin ook de minister bij de verlening van het verlof betrokken was, niet buiten de minister om.

Is het verlof wel aangevraagd, maar is er op het moment van de overplaatsing nog niet over beslist, dan treedt op grond van het tweede lid de directeur van de inrichting van bestemming in de plaats van de directeur van de inrichting van herkomst wat betreft de behandeling van het verzoek dan wel de advisering van de minister daaromtrent.

In de gevallen dat de minister beslist heeft over de verlofaanvraag, stelt de directeur de minister in kennis van de gewijzigde omstandigheden. De minister beslist vervolgens of het verlof wordt verleend gezien de gewijzigde omstandigheden.

Artikel 10

Deze bepaling geeft aan hoe de directeur van een inrichting kan reageren wanneer zich tijdens het verlof van een in zijn inrichting gedetineerde persoon een incident voordoet, in welke gevallen er van een indicent sprake is en op welke wijze een incident moet worden gemeld. Opmerking verdient dat ziekte tijdens het verlof, anders dan tot nu toe gebruikelijk, niet meer als incident in de zin van deze regeling wordt beschouwd, maar in artikel 11 een eigen positie heeft gekregen. Het eerste lid van het onderhavige artikel geeft de directeur een aantal mogelijke reacties, waarvan hij afhankelijk van de verlofvorm en de bestemming van de inrichting of afdeling gebruik kan maken. Het onder a. gestelde (de volgende verlofmogelijkheid beperken) is met name mogelijk ten aanzien van het algemeen verlof in een normaal beveiligde inrichting of regimesgebonden verlof in een beperkt beveiligde inrichting, terwijl de onder b. genoemde reactie (bij het vol-

gende verlof bijzondere voorwaarden opleggen) in principe bij alle verlofvormen en in alle soorten inrichtingen mogelijk is. De mogelijkheden onder c. en d. hebben beide betrekking op overplaatsing van de gedetineerde: intern kan de directeur dat vaak zelf doen (bijvoorbeeld naar de normaal beveiligde afdeling van een beperkt beveiligde inrichting), extern (van een meer open naar een meer gesloten inrichting) kan hij de selectiefunctionaris adviseren daartoe over te gaan.

Het bepaalde in het eerste lid laat onverlet de mogelijkheden om een maatregel of een disciplinaire straf op te leggen; ook een combinatie van alternatieven is mogelijk.

Het tweede lid noemt een aantal voorbeelden van gebeurtenissen die in elk geval moeten worden beschouwd als incidenten in de zin van deze bepaling. Van de verschillende incidenten kan de directeur op verschillende wijzen op de hoogte komen. Zo zal de betrokkenheid van de gedetineerde bij een verstoring van de openbare orde of een strafbaar feit veelal via de politie ter kennis van de inrichting komen, terwijl de onder b., c. en d. genoemde incidenten gewoonlijk op het (geplande) tijdstip van terugkomst in de inrichting ontdekt zullen worden. Dat geldt met name voor het genoemde onder b., verwijtbaar te laat of helemaal niet terugkeren in de inrichting. Het is aan de directeur om vast te stellen wat in een concreet geval van te late terugkeer verwijtbaar is en wat niet; daarbij ligt voor de hand dat hij toetst of de gedetineerde een goede en geloofwaardige reden heeft voor zijn te late terugkeer (bijvoorbeeld het plots uitvallen van het openbaar vervoer) of voor het geheel niet terugkeren (zoals bijvoorbeeld ziekte; zie hierover verder artikel 11). De door de gedetineerde opgegeven redenen zullen door de directeur in de regel moeten worden geverifieerd, bijvoorbeeld door navraag bij derden.

Voor het onder c. genoemde incident is voldoende vermoeden aanwezig indien de invloed van alcohol of verdovende middelen blijkt uit het gedrag van de gedetineerde, of bijvoorbeeld andere uiterlijke kenmerken (zoals de geur van alcohol of cannabis). Indien gewenst kan een gedetineerde overeenkomstig de Ministeriële Regeling Urinecontrole nader worden onderzocht. Bij het onder d. vermelde 'contrabande' dient met name te worden gedacht aan voorwerpen die de gedetineerde volgens de

huisregels niet in de inrichting mag hebben.

Het derde lid bepaalt dat het incident in ieder geval dient te worden geregistreerd in het penitentiair dossier van de gedetineerde, zodat de gegevens kunnen worden betrokken bij de beoordeling van toekomstige verlovverzoeken. Deze registratie laat overigens onverlet dat het incident veelal ook elders dient te worden gemeld, bijvoorbeeld bij de politie, het openbaar ministerie of de minister.

Artikel 11

Zodra een gedetineerde zich conform het eerste lid van dit artikel ziek heeft gemeld, wordt op grond van artikel 8, de tenuitvoerlegging van de straf geschorst; de periode gedurende welke de straf wordt geschorst, wordt aangekend op het executie-extract van de gedetineerde. De gedetineerde dient zelf aan te tonen dat hij ziek is, waartoe hij bijvoorbeeld gebruik kan maken van een verklaring van een arts die zijn ziekte kan bevestigen. Op basis van de verstekte informatie beoordeelt de inrichting of hij inderdaad niet in staat is naar de inrichting terug te keren. Zou hij daartoe ondanks zijn ziekte in de ogen van de directeur wel in staat zijn, dan wordt zijn afwezigheid als ongeoorloofd beschouwd.

Artikel 13

Afhankelijk van de noodzaak in een concreet geval kan de directeur op grond van het eerste lid van artikel 13 besluiten om een bijdrage te betalen voor de reis- en verblijfkosten die een gedetineerde tijdens zijn verlof maakt. De minister geeft nadere richtlijnen omtrent het bedrag.

Tijdens het verblijf in een inrichting is een gedetineerde niet verzekerd tegen wettelijke aansprakelijkheid.

De staat kan slechts worden aangesproken voor zover in redelijkheid niet tot het verlof besloten had kunnen worden of indien het toezicht daarbij onvoldoende was. De directeur dient de gedetineerde te informeren over het feit dat hij niet verzekerd is tijdens het verlof, zodat de gedetineerde daarvoor tijdig zelf zorg kan dragen.

Artikel 14

Algemeen verlof is slechts bedoeld voor veroordeelde gedetineerden, en wordt verleend om gedetineerden in een normaal beveiligde inrichting in de gelegenheid te stellen zich weer langzaam

op hun terugkeer in de maatschappij voor te bereiden. In het eerste lid wordt aangegeven dat een gedetineerde ten minste een derde van zijn onherroepelijke en onvoorwaardelijke opgelegde straf heeft ondergaan en zijn strafrestant nog ten minste drie maanden en ten hoogste een jaar bedraagt, waarbij meerdere aaneengesloten te ondergaane vrijheidsstraffen als één straf moeten worden aangemerkt. Op grond van het tweede lid moeten ook de vervangende hechtenis en de zogenaamde Muldergijzeling daarbij worden meegeteld. Het bepaalde in het eerste lid onder b. impliceert dat de gedetineerde niet verwikkeld mag zijn in gerechtelijke procedures op grond waarvan de oorspronkelijke ontslagdatum nog zou kunnen verschuiven. Om dit te verifiëren dient de directeur inlichtingen in te winnen bij de Justitiële Documentatiedienst en het Landelijk Coördinatiepunt Arrestatiebevelen. Het derde lid somt tenslotte een aantal groepen van gedetineerden op die van het algemeen verlof uitgesloten zijn. De categorieën gedetineerden genoemd in artikel 14, derde lid, onder b en c, zijn van algemeen verlof uitgesloten, omdat voor hen een hoger ontsnapingsrisico geldt.

Artikel 15

Wat betreft de duur van het algemeen verlof geldt een bovengrens van 60 uur. Een ondergrens wordt niet gesteld, in de praktijk duurt het algemeen verlof vrijwel nooit korter dan 48 uur. Slechts in incidentele gevallen komt het voor dat een gedetineerde korter dan 48 uur uit de inrichting wegblijft, bijvoorbeeld wanneer het niet mogelijk is dat hij overnacht op zijn verlofadres. Dit mag bij een volgend verlof niet worden gecompenseerd.

Artikel 16

Het algemeen verlof stelt de gedetineerde in de gelegenheid de inrichting in het laatste jaar van zijn gevangenisstraf een aantal malen tijdelijk te verlaten. Het maximale aantal algemeen verlopen is gerelateerd aan de duur van zijn strafrestant, en wordt door de directeur aangegeven in het door hem na overleg met de gedetineerde op te stellen verlofschema. Daarbij houdt hij er rekening mee dat de verlopen zoveel mogelijk gelijkmatig over het strafrestant verspreid worden. In bijzondere omstandigheden kan hij evenwel bepalen dat een verlof maximaal 3 weken eerder of later plaatsvindt; in dat geval

moeten de resterende verlopen opnieuw zoveel mogelijk regelmatig over de resterende detentieperiode worden verspreid. Anders dan bij het regimesgebonden verlof is de gedetineerde in beginsel vrij in de keuze van de dagen waarop hij zijn algemeen verlof wil genieten.

Zoals gesteld in het eerste lid bedraagt het aantal verlopen waarom een detineerde mag verzoeken maximaal de helft van het aantal maanden strafrestant. Bij de uitkomst van deze berekening worden decimalen als volgt afgerond: 0,5 en lager naar beneden, hoger dan 0,5 naar boven (bijvoorbeeld: 9 maanden strafrestant resulteert in 4,5 (na afronding 4) verlofmogelijkheden, 9 maanden en 1 dag strafrestant resulteert in 4,5017 (na afronding 5) verlofmogelijkheden. Schematisch kan een en ander als volgt worden weergegeven:

Strafrestant in maanden		Maximaal aantal verlof-aanvragen
	≤ 3	1
$3 >$ strafrestant	≤ 5	2
$5 >$ strafrestant	≤ 7	3
$7 >$ strafrestant	≤ 9	4
$9 >$ strafrestant	≤ 11	5
$11 >$ strafrestant	≤ 12	6

Opgemerkt zij dat een afgewezen verlofaanvraag of een (deels) ingetrokken verlof leidt tot een vermindering van het totaal aantal mogelijke verlofaanvragen.

Het verlofschema kan al worden opgesteld voordat de gedetineerde, gelet op de voorwaarden, voor algemeen verlof in aanmerking komt, zodat de begindatum en het aantal mogelijke verlopen tijdig duidelijk worden. Wordt de ontslagdatum van de gedetineerde gewijzigd, dan dient de directeur het verlofschema aan de hand van een nieuwe berekening aan te passen.

Artikel 17

Uitgangspunt van de regeling is, dat de beslissing omtrent een algemeen verlof wordt genomen door de directeur van de inrichting waar de gedetineerde verblijft. Slechts in de gevallen genoemd in het eerste lid beslist de minister. Het advies van het openbaar ministerie zal bij de behandeling van verzoeken om algemeen verlof doorgaans alleen worden gevraagd wanneer het OM door het plaatsen van een executie-indicator

heeft aangegeven bij beslissingen omtrent het tijdelijk verlaten van de inrichting betrokken te willen blijven (zie ook artikel 3 van deze regeling).

Uit hetgeen bepaald is in dit artikel vloeit voort dat indien het eerste verlot niet positief verlopen is of afgewezen is door de minister, de minister over de volgende verlofaanvraag beslist.

Artikel 18

Bij de gewijzigde omstandigheden waaraan dit artikel, evenals de artikelen 33 en 40 refereert, kan zowel worden gedacht aan omstandigheden betreffende het gedrag van de gedetineerde in de inrichting (bijvoorbeeld het verstoren van de orde en veiligheid of het belemmeren van een ongestoorde tenuitvoerlegging van zijn straf) als aan na verlening of zelfs na aanvang van het verlot ontstane weigeringsgronden, zoals wijzigingen in de thuissituatie of aanwijzingen voor gevaar voor de gedetineerde. Omdat de aard van de reactie samen dient te hangen met de aard van de gewijzigde omstandigheden, zal een beslissing tot wijziging van het verlot moeten worden gemotiveerd. Uiteraard kan de wijziging van omstandigheden ook van een zodanige aard zijn dat de directeur zich genoodzaakt ziet om het verlot bij wijze van disciplinaire straf op grond van artikel 51 PBW in te trekken of te beperken. In beide gevallen is de beslissing van de directeur beklagwaardig.

In de gevallen dat de minister beslist heeft over de verlofaanvraag, stelt de directeur de minister in kennis van de gewijzigde omstandigheden. De minister beslist vervolgens of het verlot wordt verleend gezien de gewijzigde omstandigheden.

Artikel 19

Er zijn twee vormen van regimesgebonden verlot, te weten het vierwekelijkse en het wekelijkse, afhankelijk van de inrichting waarin de gedetineerde verblijft. Onder de Beginselenwet gevangeniswezen was het vierwekelijkse verlot gekoppeld aan de halfopen inrichtingen, terwijl het wekelijkse verlot tot het regime in de penitentiaire open inrichtingen behoorde. Het wettelijk onderscheid onder de Pbw is respectievelijk beperkt beveiligde inrichting en zeer beperkt beveiligde inrichting. Evenals bij het algemeen verlot (zie artikel 16) stelt de directeur na overleg met de gedetineerde een verlotschema op; anders dan bij het algemeen verlot

wordt het regimesgebonden verlot - mede om redenen van bedrijfseconomische aard - in beginsel slechts verleend voor weekends en feestdagen. Het verlot duurt in beginsel maximaal 52 uur, maar de directeur mag het verlot gedurende de detentieperiode enkele malen verlengen tot 76 uur. Twee van deze verlengingen zijn vrij inplanbaar, hoewel ze door de inrichtingen doorgaans worden gereserveerd voor het eerste en het laatste verlotweekend; overigens kan dat in een beperkt beveiligde inrichting ingevolge het zesde lid niet plaatsvinden in het laatste weekend van de detentie. Naast de twee reguliere verlengde verlotweekends kan de directeur een verlengd verlot voor het Paasen het Pinksterweekend, verlenen aan gedetineerden van wie hij meent dat ze dat verdienen door zich goed te gedragen. Ook kan aan hen een verlengd verlot worden verleend voor de Kerstdagen dan wel voor Oud- en Nieuwjaar, met dien verstande dat, mochten deze feestdagen niet in een weekend vallen, het laatste weekendverlot van december en het eerste van januari kunnen worden gebruikt om de inrichting voor deze gelegenheid tijdelijk te verlaten.

Artikel 20

Het regimesgebonden verlot is bedoeld om gedetineerden in de laatste fase van hun detentie in de gelegenheid te stellen zich met regelmatige weekendverloven weer voor te bereiden op een terugkeer in de maatschappij. Omdat er tijdens het regimesgebonden verlot geen begeleiding, laat staan bewaking is, komen alleen gedetineerden voor wie een laag beveiligingsniveau afdoende is, in aanmerking voor plaatsing in een inrichting met regimesgebonden verlot. Om de inrichting de gelegenheid te geven de bij hen geplaatste gedetineerde te leren kennen en een indruk van zijn gedrag te verkrijgen, voorziet het eerste lid van artikel 20 in een observatieperiode van vier werkweken (d.w.z. een periode met minimaal drie weekends) voorafgaande aan het eerste te verlenen regimesgebonden verlot. De van deze observatieperiode te maken rapportage maakt ook deel uit van de inlichtingen die op grond van artikel 3 bij de beoordeling van latere verzoeken om regimesgebonden verlot of andere verloten moeten worden betrokken. De observatieperiode geldt niet voor gedetineerden die in het kader van detentiefasering in de inrichting geplaatst zijn

en voor gedetineerden die in het kader van detentiefasering nog een reeds verleend algemeen verlot tegoed hebben. Ingevolge artikel 9, eerste lid, van deze regeling kan hij dat verlot in beginsel immers genieten.

Het tweede lid van artikel 20 geeft aan dat aan gedetineerden, geplaatst in een inrichting met regimesgebonden verlot, dit verlot desondanks niet wordt verleend zolang zij binnen die inrichting moeten verblijven op een normaal beveiligde afdeling. Deze gedetineerden voldoen immers, gelet op hun plaatsing op die afdeling, niet aan het criterium dat een laag beveiligingsniveau afdoende moet zijn.

Artikel 21

Het incidenteel verlot beoogt de gedetineerde in staat te stellen om bijzondere gebeurtenissen in de persoonlijke sfeer bij te wonen, althans voor zover zijn aanwezigheid daarbij om redenen van humane aard of met het oog op resocialisatie noodzakelijk wordt geacht. Hoewel de meest gangbare gronden voor het verlenen van incidenteel verlot in de artikelen 23 tot en met 31 van deze regeling zijn opgesomd, wordt niet uitgesloten dat ook andere gebeurtenissen de aanleiding kunnen vormen voor het verzoeken om en het verlenen van incidenteel verlot. In beginsel is incidenteel verlot mogelijk voor alle categorieën gedetineerden, ongeacht hun titel tot vrijheidsbeneming (voorlopig gehecht dan wel onherroepelijk veroordeeld) of het voor de gedetineerde vereiste beveiligingsniveau (van zeer beperkt beveiligd tot extra beveiligd). Om ook gedetineerden uit inrichtingen met een hoger niveau van beveiliging in staat te stellen om voor incidenteel verlot in aanmerking te komen, geeft het tweede lid van dit artikel aan dat zo nodig begeleiding of bewaking mogelijk is. Het complementaire karakter van het incidenteel verlot komt tot uiting in het derde lid, op grond waarvan geen incidenteel verlot wordt verleend wanneer de gedetineerde het beoogde bezoek ook kan afleggen na zijn aanstaande invrijheidstelling of in het kader van een periodiek (regimesgebonden of algemeen) verlot.

Het vierde lid geeft aan dat de directeur er, bij het vaststellen van de duur van het incidenteel verlot, naar moet streven dat de gedetineerde in de inrichting terugkeert op dezelfde dag als die waarop hij haar verlaten heeft. Brengt de aard van de gebeurtenis

waarvoor het incidenteel verlof wordt gevraagd met zich mee, dat de aanwezigheid van de gedetineerde gedurende meer dan één dag nodig is, dan is de aangewezen weg veeleer de strafonderbreking. Slechts in het geval dat een gedetineerde, ondanks de korte duur van zijn aanwezigheid bij de te bezoeken gebeurtenis of persoon, als gevolg van de reistijd niet voor het ingaan van de nachtdienst weer in de inrichting kan terugkeren, kan de directeur toestaan dat hij in het kader van een incidenteel verlof de nacht buiten de inrichting doorbrengt en pas de volgende dag terugkeert. Uitgangspunt bij het bepalen van het tijdstip waarop de gedetineerde in de inrichting terug dient te keren zal doorgaans de dienstregeling van het openbaar vervoer zijn.

Artikel 22

Om te voorkomen dat een gedetineerde al te lichtvaardig voorwendt dat hij een persoon wenst te bezoeken teneinde incidenteel verlof te verkrijgen, dient de inrichting op grond van het eerste lid het bestaan en de aard van de relatie na te gaan. Naast de medewerking van de gedetineerde zelf kan daartoe bijvoorbeeld ook een beroep worden gedaan op het bevolkingsregister en op de te bezoeken persoon. Ook het tweede lid beoogt dat de door de gedetineerde aangewende gegevens worden geverifieerd alvorens het verlof te verlenen. Bij het vermelden in het derde lid kan ten slotte bijvoorbeeld worden gedacht de situatie dat het woonadres van de te bezoeken persoon ontsnapingsgevoelig wordt geacht, in welk geval het bezoek bijvoorbeeld kan plaatsvinden op het politiebureau of bij de Raad voor de Kinderbescherming; kan de te bezoeken persoon zich niet verplaatsen en is zijn verblijfsadres ontsnapingsgevoelig, dan kan bijvoorbeeld voor de duur van het bezoek extra politie-surveillance of -bewaking worden gevraagd.

Artikel 25

Sommige personen met wie de gedetineerde, gelet op zijn belang of het belang van de betrokken persoon, contact zou moeten onderhouden, kunnen hem om fysieke of andere redenen niet in de inrichting bezoeken. Om te voorkomen dat de gedetineerde al te veel van deze personen zou vervreemden, is het mogelijk dat in een dergelijk geval incidenteel verlof wordt verleend voor een ontmoeting buiten de inrichting.

Een verzoek tot incidenteel verlof voor een dergelijk bezoek dient steeds opnieuw te worden aangevraagd, waarbij dezelfde persoon niet vaker dan een maal per drie maanden in het kader van incidenteel verlof kan worden bezocht.

Artikel 28

Hoewel medische en andere vormen van zorg in eerste instantie dienen te worden verleend in de inrichting waar de gedetineerde verblijft, kan het gelet op de vereiste mate van specialisatie voorkomen dat een beroep moet worden gedaan op een deskundige buiten de inrichting. Is voor het kunnen bezoeken van een externe specialist incidenteel verlof nodig, dan kan dat op grond van het eerste lid van dit artikel alleen worden verleend indien het consult van de externe deskundige in de ogen van de aan de inrichting verbonden hulpverlener noodzakelijk is. Anders dan voor een herhaalde medische behandeling kan, zo bepaalt het tweede lid, voor een herhaalde psychotherapeutische behandeling alleen incidenteel verlof worden verleend indien de betrokken gedetineerde in staat is te reizen zonder begeleiding of bewaking als bedoeld in artikel 21, tweede lid.

Artikel 29

De intakegesprekken waarop dit artikel ziet zijn met name gericht op het beoordelen van de noodzaak of mogelijkheid om een gedetineerde tijdelijk te laten opnemen in een psychiatrische inrichting, een instituut voor psychotherapeutische hulpverlening, een behandelinrichting voor verslaafden of een andere intramurale hulpverleningsinstelling. In het geval van een voorlopig gehechte gedetineerde is een dergelijk gesprek, zoals het eerste lid aangeeft, mogelijk op bevel van de officier van justitie of de rechter-commissaris in het kader van de vervolging of het gerechtelijk vooronderzoek. Ook de inrichtingsarts en de districtspsychiater kunnen een verwijzing voor een intakegesprek verstrekken aan een voorlopig gehechte, zoals zij dat ook aan een afgestrafte gedetineerde kunnen. Betreft het een veroordeelde gedetineerde, dan kunnen ook andere aan de inrichting verbonden hulpverleners een dergelijke verwijzing verstrekken. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan inrichtingshulpverleners die een gedetineerde verwijzen naar

een behandelinrichting voor verslaafden.

Omdat de intakegesprekken een vertrouwelijk karakter hebben, is de aanwezigheid van met bewaking belaste functionarissen onmogelijk. Daarom zal ter invulling van het derde lid steeds moeten worden nagegaan of de betrokken gedetineerde in staat is zonder bewaking de inrichting te verlaten. Is bewaking aangewezen, dan is het verlof uitgesloten tenzij de bouwkundige en beveiligingstechnische omstandigheden van het gebouw waar het intakegesprek plaatsvindt zodanig zijn dat het bewakend personeel zich tijdens het gesprek op een verantwoorde manier kan terugtrekken.

Artikel 30

Met het oog op resocialisatie is het van belang dat daartoe gemotiveerde gedetineerden zich reeds tijdens hun detentie zo veel mogelijk ontwikkelen. Om dit te bereiken bieden de inrichtingen enerzijds zelf werk en scholing aan, terwijl ze anderzijds ook kunnen toestaan dat een gedetineerde een opleiding of studie buiten een inrichting volgt. Het dient echter te worden voorkomen dat gedetineerden na aanvang van hun detentie een studie of opleiding aanvangen met als enige doel op die wijze regelmatig incidenteel verlof te kunnen genieten. Ter beantwoording van de vraag of er uitzicht bestaat op een spoedige afronding kan de inrichting - met instemming van de gedetineerde - contact opnemen met de docenten van de betreffende opleiding of studie.

Het verlaten van de inrichting ten behoeve van studie, opleiding of examens is alleen toegestaan voor gedetineerden die zonder begeleiding of bewaking kunnen reizen, daar de aanwezigheid van inrichtingspersoneel enerzijds een storende invloed op het onderwijs zou hebben, terwijl het anderzijds een te grote belasting voor de inrichting zou betekenen. Omdat het onbillijk zou zijn om een gedetineerde die niet zelfstandig kan reizen de deelname aan een examen te ontzeggen, kan in dat geval een uitzondering worden gemaakt en het examen - mits voldoende beveiliging mogelijk is - toch worden bijgewoond.

Incidenteel verlof voor het volgen van studie of opleiding of het afleggen van examens is niet nodig wanneer het gaat om studie, opleiding of examens in het kader van de detentie. Dit artikel heeft derhalve geen betrekking op oplei-

dingstrajecten waarvoor weliswaar feitelijk de inrichting moet worden verlaten, maar die in het kader van een dagprogramma worden gevolgd, zoals maatschappelijke integratie (M.I.)-trajecten.

Artikel 32

In het eerste lid is het uitgangspunt tot uitdrukking gebracht dat de beslissing inzake incidenteel verlof door de directeur wordt genomen, alsmede in welke gevallen van dit uitgangspunt wordt afgeweken en de minister de beslissing moet nemen. Dat is in algemene zin het geval wanneer het openbaar ministerie om advies is gevraagd en, anders dan de directeur, meent dat geen verlof dient te worden verleend, en voorts in de bijzondere gevallen die in het tweede lid zijn opgesomd. Omdat ook gedetineerden bij wie het verlaten van de inrichting in beginsel niet wordt toegestaan wegens vluchtgevaar andere risico's, voor hun gezondheid soms aanwezig zijn op hulpverleningsvormen die slechts buiten de inrichting kunnen worden verstrekt, kan het voorkomen dat zij toch de inrichting moeten verlaten. In beginsel wordt dan getracht voldoende beveiliging te bieden of een beroep te doen op het Penitentiair Ziekenhuis; mocht dat geen oplossing bieden, dan wordt de aanvraag overgedragen aan de minister, die beslist (zie artikel 32, tweede lid, onder m).

Artikel 33

Voor een toelichting bij deze bepaling wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 18 van deze regeling.

Artikel 34

In deze bepaling wordt uitdrukking gegeven aan de complementaire aard van de strafonderbreking, dat wil zeggen dat strafonderbreking alleen mogelijk is wanneer de voor het bijwonen van de gebeurtenis in kwestie benodigde tijd te lang is voor incidenteel verlof dan wel het doel niet door de incidenteel verlof wordt geregeld. Daar het incidenteel verlof op zich ook reeds van complementaire aard is (zie artikel 21, derde lid, van deze regeling) geldt a fortiori dat geen strafonderbreking kan worden verleend wanneer kan worden volstaan met regimesgebonden verlof of algemeen verlof dan wel de op handen zijnde invrijheidstelling kan worden afgewacht. Wordt een verzoek ingediend als een verzoek om incidenteel verlof maar meent de directeur dat een

dergelijk verlof voor het betreffende doel, bijvoorbeeld gelet op de duur, niet mogelijk is, dan kan hij de indiener daarover informeren en hem aanbieden het verzoek te laten behandelen als een verzoek om strafonderbreking. Ook de omgekeerde situatie kan zich voordoen, wanneer bijvoorbeeld een verzoek om strafonderbreking wordt gedaan terwijl de directeur meent dat met een incidenteel verlof kan worden volstaan. In plaats van dan eerst de afwijzing op die grond door de minister af te wachten, kan de directeur onmiddellijk voorstellen het verzoek te wijzigen.

Artikel 35

De strafonderbreking duurt minimaal twee etmalen en maximaal drie maanden. Hiermee wordt bedoeld per omstandigheid of per situatie.

Artikelen 36-38

De gronden die kunnen leiden tot het verlenen van een strafonderbreking komen goeddeels overeen met die voor incidenteel verlof, en de kring van te bezoeken personen is in vergelijking tot de nu ingetrokken circulaire incidenteel verlof volledig gelijkgetrokken: ook voor het overlijden van een schoonouder kan nu strafonderbreking worden verleend. Er zijn nog wel enkele verschillen in de redenen, met name omdat enkele van de redenen die tot strafonderbreking kunnen leiden een langer verblijf buiten de inrichting noodzakelijk maken. Dat betreft met name de medische en therapeutische redenen genoemd in artikel 37, en de zakelijke omstandigheden uit artikel 38.

Artikel 40

Voor een toelichting bij deze bepaling wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 18 van deze regeling.

*De Minister van Justitie,
A.H. Korthals.*